

Fővárosi Ítéltábla

15.Gf.40.078/2025/8/II.

Felperes: Felperes1 (Cím1.)

Felperes képviselője: dr. Seress Judit jogtanácsos (Cím5)

Alperes: Alperes1 (Cím2.)

Alperes képviselője: dr. Lassányi Gábor Krisztián ügyvéd (Cím6)

A per tárgya: a Cstv. 63/A. §-án alapuló tagi felelősség megállapítása

Elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozat száma: 13.G.40.363/2023/20. számú ítélet

Fellebbezést benyújtó fél: alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 660.500 (Hatszázhatvanezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket oly módon, hogy azt az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára az esedékesség napjáig befizeti.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság a 20. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperes korlátlanul felel a felperes ki nem elégített követeléséért, és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 37.367.000 forintot, továbbá 1.321.010 forint perköltséget. Kimondta továbbá, hogy az eljárás során felmerült 1.500.000 forint kereseti illetéket az alperes köteles megfizetni az államnak az adóhivatal felhívására, a felhívásban közölt módon és időben.

[2] Az ítélete indokolásában megállapított tényállás összefoglalva a következő:

[3] Az alperes a felszámolási ügy adósának (a továbbiakban: adós) a cég alapításától – 2020. március 4. napjától – kezdve 2020. november 18. napjáig 100%-os üzletrésszel rendelkező tagja és egyedüli ügyvezetője volt. Az alperes 2020. november 18. napi keltezésű üzletrész adásvételi szerződéssel vevő neve részére értékesítette a 100 %-os 3.000.000 forint névértékű üzletrészt. Az üzletrész értékesítésével egyidejűleg az adós vezető tisztségviselője vevő neve tag lett. A változást a cégbíróság 2021. január 20. napján kelt 13-Cg-Cégjegyzékszám1/12. számú végzésével jegyezte be.

[4] A Felperes1 Pest Megyei Adó- és Vámigazgatósága ügyszám1 ügyszámon tájékoztatta az alperest mint az adós ügyvezetőjét, hogy jogkövetési vizsgálatot rendelt el az adósnál a 2020. március 3-tól a 2020. június 30. napjáig terjedő időszak vonatkozásában. Iratküldésre hívta fel az alperest 2020. december 2. napi határidővel, tájékoztatta, hogy az Air. 96. §. (1) bekezdése alapján az ellenőrzés az erről szóló előzetes értesítés kézbesítésével kezdődött meg.

[5] Az adós az elektronikus letöltési igazolás szerint az értesítést 2020. november 23. napján átvette. Az alperes 2020. november 25. napján a jogkövetési vizsgálat teljesítésére további 30 nap engedélyezését kérte. A kérelmet nem indokolta, nem jelezte, hogy már nem ő a cég ügyvezetője.

[6] A Felperes1 Pest Megyei Adó- és Vámigazgatósága 2021. február 18. napi (helyesen: 2021. június 4. napján kelt) jegyzőkönyvében megállapította, hogy az adós az általános forgalmi adó adónemben a vizsgált időszakban az Art. 2. számú mellékletének B.3.1.2. alpontjában foglaltak alapján havi bevallás benyújtására volt kötelezett. 2020. október hónapig bezárólag eleget tett bevallás benyújtási kötelezettségének, azt követően bevallásokat nem nyújtott be. Az adózó által 2020. március 4-től október 31-ig terjedő időszakra vonatkozóan havonta benyújtott bevallások nullás adattartalmúak voltak, tehát azokban sem fizetendő általános forgalmi adó, sem beszerzést terhelő előzetesen felszámított, levonható általános forgalmi adóösszegek nem kerültek feltüntetésre. A revízió az adós folyószámláját vezető pénzügytől beszerzett bankszámlakivonatok alapján beazonosította az adózónak átutalást teljesítő 17 gazdasági társaságot, egy alapítványt és egy egészségpénztárat. A partnerektől beszerzett nyilatkozatok, szerződések, számlák és teljesítésigazolások alapján megállapította, hogy az adózó a vizsgált időszakon belül döntően, a bejelentett fő tevékenységének megfelelő reklámügynöki tevékenységet végzett. Az adózó 2020. márciusától decemberéig összesen 136.329.783 forint tekintetében állított ki számlákat, amelyek általános forgalmi adóalapot képeztek és erre tekintettel az adósságot 36.809.042 forint általános forgalmi adó fizetési kötelezettség terhelte. A revízió, az adós levonható adóját 2020. március hónapban 9.900 forint adóalap után 2.673 forintban állapította meg, továbbá a vizsgált időszak ezt követő minden egyes hónapjában az adózó bevallásával egyezően 0 forint

összegeben állapította meg. Mindezek alapján a revízió összesen 36.806.000 forint adókülönbözetet állapított meg az adós terhére, amely összeg adóhiánynak minősül. Megállapította, hogy ugyanez az összeg az adóbírság és a késedelmi pótlék alapja is.

[7] A Felperes1 Pest Megyei Adó- és Vámigazgatósága 2021. október 4. napján véglegessé vált ügyszám2 ügyszámú határozatában 2020. március 1. napjától 2020. december 31. napjáig terjedő időszak vonatkozásában 136.319.000 forint adóalap után 36.806.000 forint adókülönbözetet és adóhiányt állapított meg, 18.403.000 adóbírságot szabott ki, valamint 1.394.000 forint késedelmi pótléket számított fel. Kötelezte az adózót, hogy a határozat véglegessé válásától számított 15 napon belül fizesse meg az adókülönbözetet, az adóbírságot és a késedelmi pótléket.

[8] Az alperes eredeti, 2020. november 18. napi adó folyószámláján 81.000 forint adóhiány szerepelt, amely szakképzési hozzájárulás, szociális hozzájárulási adó, személyi jövedelemadó és biztosítottaktól levont biztosítási járulék tételből tevődött össze.

[9] A felperes 2022. március 2. napi kérelme alapján a Budapest Környéki Törvényszék 2022. május 13. napján kelt BKT végzésszáma1 számú végzésével megállapította az adós fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását. A végzés közzétételére a Céglőnyben 2022. július 7. napján került sor.

[10] A felperes 2022. július 20. napján mindösszesen 37.367.000 forint hitelezői igényt jelentett be az adós felszámolási eljárásában, amelyet a felszámoló 2022. augusztus 8. napján visszaigazolt.

[11] A felszámoló 2023. január 5. napi zárőjelentésében kezdeményezte a felszámolási eljárás egyszerűsített módon történő befejezését, tekintettel arra, hogy az adósnak az eljárásba bevonható vagyona nincs, valamint a nyilvántartások, illetőleg a könyvvizetés hiányai miatt a felszámolási eljárás az általános szabályok szerint technikailag lebonyolíthatatlan. Megállapította, hogy egyetlen hitelező jelentett be hitelezői igényt a felszámolónak. A hitelezői igény összege 37.367.000 forint. A felszámoló felosztható vagyon hiányában vagyonfelosztási javaslatot nem készített.

[12] A Budapest Környéki Törvényszék 2023. április 3. napján kelt, BKT végzésszáma3 számú végzésével a felszámolási eljárást az egyszerűsített szabályok szerint befejezte, az adóst jogutód nélkül megszüntette.

[13] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 63/A. §-a alapján állapítsa meg az alperes korlátlan felelősségét a felperes ki nem egyenlített követeléséért és kötelezze az alperest 37.367.000 forint megfizetésére, valamint a perrel felmerült költségei megtérítésére.

[14] Kereseti kérelmében előadta, hogy az adós társaság az üzletrész 2020. november 18. napi átruházásakor és már azt megelőzően is legalább fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Az adóhatóság az adózónál jogkövetési vizsgálat lefolytatását követően ügyszám2 ügyszámon adóellenőrzést rendelt el a 2020. március 3. és 2020. december 31. napja közötti időszakra, melynek során a bevalláshoz viszonyítva általános forgalmi adónemben 36.806.000 forint adóhiányt tárt fel, és 18.403.000 forint adóbírságot szabott ki. Az adós az üzletrész-átruházás időpontjában legalább 22.926.000 forint adótartozással rendelkezett. Az adós adótartozása kifejezetten az alperes tevékenységével összefüggésben ügyvezetése tagsági jogviszony alatti adóbevallási időszakok vonatkozásában került feltárára. Az alperesnek az adós társaság egyedüli tagjaként, egyben vezető tisztségviselőjeként tudatában kellett lennie, vagy kellő gondosság mellett tudnia kellett volna, hogy adómegállapítási és fizetési kötelezettségének nem a jogszabályi előírásoknak

megfelelően tett eleget. Azt, hogy az adóhatóság utóbb állapította meg az adótartozást, nem azt jelenti, hogy az adós társaság tartozása az átruházást követően keletkezett, hanem azt jelenti, hogy az adós tartozása utólagosan az átruházást követően vált ismertté. Az alperes nem járt el jóhiszeműen az üzletész átruházása során, amikor a 100%-os üzletészét olyan külföldi állampolgárra ruházta át, akinek az átruházást megelőzően kevesebb mint egy hónapig volt konyhai kisegítő munkakörben biztosított jogviszonya, adóazonosító jellel is csak 2019. decemberétől rendelkezett. Vezetői és reklámügynökségi tapasztalatai nem voltak. Az új tag ügyvezető 2023. szeptember 14. napjától eltiltásra került a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény rendelkezései alapján. Alperes nem járt el kellő körültekintéssel, illetve a hitelezők érdekeit sem tartotta szem előtt, amikor a 100%-os mértékű üzletészét olyan személyre ruházta át, aki számos fizetésképtelenségi eljárással érintett, vagy azt követően megszűnt gazdasági társaságban vállalt vezetői tisztséget vagy tulajdonosi szerepkört.

[15] Az alperes a kereset elutasítását kérte a perrel felmerült költségei megtérítése mellett.

[16] Rámutatott: az adósnak az üzletész értékesítésekor nem állt fenn köztartozása, sem a felperes, sem másfelé semmilyen kötelezettsége nem volt, fizetésképtelenség nem fenyegette. Az adós adó-folyószámlájára a felperes a követelését csak 2021. október 4. napi esedékességi dátummal könyvelte le, ugyancsak a felperes által becsatolt adófolyószámla igazolta, hogy a cégnek 2020. november 18-án nem volt 22.926.000 forint kötelezettsége felperes felé. Mivel egyéb kötelezettsége sem volt a cégnek, így megállapítható, hogy a cég fizetőképességét semmi sem vonta kétségbe, azt nem fenyegette semmi. A felperes több mint 10 hónappal később írt elő számára kötelezettséget, ráadásul a kötelezettséget előíró eljárás csak 2021. február 18. napján kezdődött, az alperes ügyvezetésének utolsó napjáig semmilyen adóhatósági eljárás nem kezdődött meg. Az alperes 2021. október 4. nappal írt elő fizetési kötelezettséget, amelynek szankció nélküli fizetési határideje 2021. október 19. napja volt. Kiemelte: a felperes által hivatkozott BH2013. 12. döntés személyi jövedelemadóval kapcsolatban az ellenőrzéssel érintett adóalany ellen indult, ellentétben jelen peres eljárással. A bíróság ítéletében csak azt rögzítette, hogy az adós adófizetési kötelezettség igény állapotába került, nem azt, hogy az eredeti esedékesség idején fennállt. Az alperes jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el az üzletész értékesítésekor, vevő neve-val kapcsolatban semmilyen olyan információ nem állt a közhiteles nyilvántartásokból rendelkezésre, ami akadályos lehetett volna az értékesítésnek.

[17] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta. Idézte: az üzletész átruházásakor hatályos Cstv. 63/A. §-ában foglaltak szerint, amennyiben az adósnak – a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg (egyszerűsített eljárás) esetén pedig a bíróság által jóváhagyott vagyonfelosztási javaslat szerint – jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladó mértékű tartozása van, a hitelező vagy az adós képviselőjében a felszámoló kereseti kérelmére a bíróság megállapítja, hogy a felszámolási eljárás megindítását megelőző 3 éven belül részesedését átruházó, többségi befolyással (Ptk. 685/B. §) rendelkező volt tag (részvényes) korlátlanul felel az adós ki nem elégített kötelezettségeiért, kivéve, ha bizonyítja, hogy a részesedés átruházásának időpontjában az adós még fizetőképese volt, a tartozás felhalmozódása csak ezt követően következett be, vagy az adós ugyan fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben volt vagy nem volt fizetőképese, de a tag (részvényes) az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. A keresetet legkésőbb a felszámolási eljárás jogerős lezárását követő 90 napos jogvesztő határidőn belül lehet benyújtani.

[18] A fentiek előrebocsátása után aláhúzta, a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a törölt cég a saját tőkéjének 50%-át meghaladó tartozást hagyott hátra, valamint azt, hogy az alperes mint tag többségi befolyással rendelkezett. A felperes e tények bizonyításának maradéktalanul eleget tett, ugyanakkor ezeket az alperes sem vitatta. Az alperesnek pedig a felelőssége kimentéséhez azt kellett bizonyítania, hogy a vagyoni részesedése átruházásának időpontjában az adós cég még fizetőképessé volt, a tartozás felhalmozódása csak ezt követően következett be, illetve – amennyiben a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt vagy nem volt fizetőképessé – az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[19] Rögzítette: az adós cég jegyzett tőkéje 3.000.000 forint volt, az egyszerűsített felszámolási zárómérleg szerint az adósnak a hitelezők felé 37.237.000 forint kötelezettsége állt fenn, továbbá 511.000 forint felszámolási költség, tehát megállapítható, hogy a jegyzett tőke 50 %-át meghaladó tartozása állt fenn.

[20] Az adósságot minden hónap 20. napjáig terhelte az adófizetési kötelezettség az előző hónapban felmerült általános forgalmi adó tekintetében. Kiemelte: a Kúria BH2015. 343. számú döntésében is úgy foglalt állást, hogy az adófizetési kötelezettség esedékessége időpontja a vizsgált eredeti időszakhoz kötődik, az utólagos vizsgálat során hozott határozat jogereje nem befolyásolja. Az adó esedékességének időpontján nem változtat az a körülmény, hogyha az adózó elmulasztja az adófizetést, és ezért utóbb az adóhatóság határozatában is kötelezi az adófizetésre.

[21] A fentiekre figyelemmel az adóhatóság határozata alapján az állapítható meg, hogy 2020. október 31. napjáig 26.636.000 forint (helyesen 22.926.000 forint) adókülönbözöt – ami egyben adóhiányt is jelent – vált esedékessé, amelyet az adósnak meg kellett volna fizetnie. Ezzel szemben az alperes nem bizonyította azt, hogy ilyen mértékű likvid vagyon rendelkezésre állt, tehát az alperes nem bizonyította, hogy az adós az üzletrész átruházásakor fizetőképessé volt.

[22] Ezt követően azt vizsgálta, hogy az alperes az üzletrész átruházásakor jóhiszeműen, a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt-e el. Az alperes arra hivatkozott, hogy jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el, amikor az üzletrészt átruházta vevő neve-re. Ebben a körben csupán annyi állítást tett, hogy az illető személy nem állt eltiltás hatálya alatt. Kiemelte az elsőfokú bíróság: semmilyen olyan körülményt nem állított és nem igazolt az alperes, amelyből az következett volna, hogy az üzletrész értékesítésekor meggyőződött volna arról, hogy az új tulajdonos a gazdasági társaságot tovább működteti oly módon, hogy a társaság képes lesz az adótartozás megfizetésére.

[23] Az elsőfokú bíróság rámutatott továbbá: az üzletrész-átruházási szerződés dátuma 5 nappal megelőzi az adóhatóság értesítését az adóellenőrzés megindításáról és az ezzel kapcsolatos felhívásról, azonban az alperes 2020. november 25-én határidő-hosszabbítási kérelmében nem hivatkozott arra, hogy ő már nem tulajdonosa és ügyvezetője a cégnek, hanem csak határidő-hosszabbítást kért. Ez a körülmény is alátámasztja azt a felperesi tényállítást, hogy az üzletrész értékesítésére az adóellenőrzési eljárásról való tudomásszerzés következtében került sor.

[24] Mindezekre tekintettel a bizonyítékok összességükben történő mérlegelése alapján a törvényszék arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes a felelősség alóli mentesüléséhez szükséges körülményeket nem tudta sikeresen bizonyítani.

[25] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes fellebbezéssel támadta, kérte annak hatályon kívül helyezését.

[26] Fellebbezési kérelmét arra alapozta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Cstv. 63/A. §-át és helytelenül értékelte a bizonyítékokat.

[27] A fellebbezésben kifejtett jogi érvelés keretében előre bocsátotta: a felperes a tárgyaláson és korábbi iratában is azt állította, hogy a felszámolási ügy adósa1-nek 2020. november 18-án 22.926.000 forint tartozása volt, ami 2020. december 31-re 36.806.000 forintra növekedett. Keresetében ugyan ezt a körülményt nem jelölte meg, de perben kifejtett álláspontja szerint ez az akkor már esedékes kötelezettség úgy keletkezett, hogy az elsőfokú határozatok alapján a felszámolási ügy adósa1-nek utólagos korrekciót kellett volna végrehajtania. A felperes a keresetében, az előkészítő iratában és a tárgyaláson sem mutatta ki, hogy milyen adatok és számítások mellett keletkeztek ezzel az esedékességgel a cég kötelezettségei.

[28] A felperes ezt a követelést 2021. október 4-i esedékességi dátummal könyvelte le. Ugyancsak a felperes által becsatolt adófolyószámla igazolta, hogy a cégnek 2020. november 18-án nem volt 22.926.000 forint kötelezettsége a felperes felé. A felperes által az esedékesség visszamenőlegessége körében hivatkozott jogeset egész más típusú perben született, arról a tárgyaláson sem adott számot a felperes, hogy ezt miért tekinti relevánsnak. A hivatkozott eljárás az ellenőrzéssel érintett adóalany ellen indult, ellentétben jelen peres eljárással. Abban ráadásul a megállapítás kapcsán csak azt rögzítette a bíróság, hogy az adófizetési kötelezettség „igény” állapotába kerül, nem azt, hogy az eredeti esedékesség idején fennállt. A felperes kifejezetten úgy idézi az ítéletet, mintha az „esedékes” szó szerepelne abban, azonban ez nem felel meg a valóságnak.

[29] Kiemelte: a felperes által hivatkozott peres eljárás személyi jövedelemadó (szja) kötelezettségével szemben, a jelen per tárgyát képező általános forgalmi adó (áfa) ügyekben az uniós jog autentikus értelmezésére az Európai Unió Bírósága hivatott, és olyan közösségi jogesetet nem nevezett meg a felperes – mivel nincs ilyen –, ami szerint az áfa kötelezettség esedékessége visszamenőleges lenne. Ismételten utalt rá, hogy a felperes maga is 2021 októberi esedékességgel könyvelte fel a kötelezettséget.

[30] Rámutatott: a per során az uniós jog értelmezésének jogosultságára vonatkozó állítását az alperes részletesen bemutatta a harmonizált hozzáadottérték adó szabályokra (héa irányelv) és az Európai Unió Alapjogi Chartájára hivatkozva, ami szerint mind az EUB, mind pedig az Alkotmánybíróság joggyakorlatából az az álláspont világlik ki, hogy az EU jog értelmezési primátusa – harmonizált kérdésekben, így a hozzáadottérték adózás és az Alapjogi Charta által biztosított alapjogok esetében is – az Európai Unió Bíróságát illeti meg.

[31] Ennek figyelembevételével csak és kizárólag a részletesen kifejtett Európai Unió Bíróságának jogértelmezési primátusával szembe helyezkedve hozható olyan döntés, amivel a jelen ügyben egy áfa-kötelezettség hatósági eljárásban történő megállapítását követően, annak esedékessége nem a hatósági eljáráshoz, hanem a vizsgált időszakhoz idomulna.

[32] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag a felperesi álláspontot vette figyelembe, nem adott magyarázatot sem arra, hogy az alperes által előadottak miért nem vehetőek figyelembe, sem arra, hogy az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLII. törvény (Air.) szerinti esedékesség fogalmát milyen jogszabályi felhatalmazásra teszi azonossá a más adónem kapcsán született Ptk. szerinti „igény” fogalmával.

[33] Fellebbezésében kiemelte: a felszámolási ügy adósa1 üzletreszének értékesítésekor vevő neve-cel kapcsolatban semmilyen olyan információ nem állt a közhiteles nyilvántartásokban rendelkezésre, ami akadályba lehetett volna az értékesítésnek, illet meg a

felperes sem tudott rögzíteni. Az új ügyvezető mindenben megfelelt a hatályos jogszabályoknak, semmilyen akadálya nem volt ügyvezetővé és tulajdonossá válásának. A felperes által jelzett üzleti tapasztalat hiánya egyetlen jogszabályban és egyetlen, a felperes által hivatkozott jogesetben sem merül fel. Az elsőfokú bíróság kizárólag a felperesi álláspontot vette figyelembe, nem adott még a legminimálisabb magyarázatot sem arra, hogy az alperes által előadottak miért nem vehetőek figyelembe, nem adott magyarázatot továbbá arra, hogy a felperes által becsatolt közokiratok szerint csak a nevezett személy tulajdonossá válását követő közel egy évvel került tartozás előírásra a céggel szemben.

[34] Rögzítette: a felperes által becsatolt köziratok szerint a felperes követelését megállapító ellenőrzés 2021. február 18-án, vagyis három hónappal az alperes jogviszonyának megszűnését követően kezdődött meg. Az üzletrészenek értékesítésének időpontjában az adós sem a felperes, sem más felé semmilyen kötelezettséggel nem rendelkezett, fizetéseképtelenség nem is fenyegette. Hivatkozott arra, hogy a felperes a Ctv. 61/B. §-a alapján az üzletrész értékesítéskor köteles lett volna jelezni, hogy 3 millió forintot meghaladó köztartozással rendelkezik az adós, azonban ilyen jelzést nem tett.

[35] A nyilvános cégtörténet adatai szerint a tartozás miatt csak 2021. június 18-án kezdeményezett végrehajtást a felperes, vagyis az adós tartozása nem az alperes tulajdonosi tevékenysége alatt, illetve azzal összefüggésben keletkezett.

[36] A felperes által becsatolt jegyzőkönyv egyértelművé teszi, hogy a felperesi követelés csak és kizárólag azért kerülhetett előírásra, mivel az alperes korábbi cége nem adta át a revízió iratait.

[37] A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybehagyását kérte.

[38] Kiemelte: a felperes álláspontja szerint az alperes tévesen állítja és hivatkozik arra, hogy az elsőfokú ítélet jogsértő, ugyancsak téves azon megállapítása, mely szerint az üzletrész-átruházás időpontjában az adós fizetőképese volt, valamint az is, hogy alperes az üzletrész értékesítéskor jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg azt, hogy a Cstv. 63/A. §-a szerinti, a felperes által bizonyítandó tényállási elemek fennálltak, ugyanakkor azt is, hogy alperes kimentési bizonyítása nem volt eredményes, állításait nem tudta igazolni, a bíróság rendelkezésére álló bizonyítékok alperes állításait nem támasztották alá. A felperes azt is többször hangsúlyozta az eljárás során, hogy a kötelezettség (bevallás eredeti esedékessége alapján is igazoltan és) kifejezetten alperes ügyvezetése és tagi jogviszonya alatti időszakban keletkezett, azonban a mulasztás szükségszerűen később vált ismertté az adóhatóság előtt (utólagos adóellenőrzés során). Az alperesnek, mint adós egyedüli tagjának (és vezető tisztségviselőjének) kétséget kizáróan tudatában kellett lennie annak, hogy adós adófizetési kötelezettségeit nem a jogszabályi előírások szerint teljesítette. A felperes válasziratában és a per során is kifejtette, hogy az utólagos ellenőrzés időpontja és a határozat kelte, jogerőre emelkedésének időpontja nem befolyásolja a kötelezettség(ek) eredeti esedékességének időpontját. A Kúria BH2015. 343. számú döntésében kimondta, hogy az adófizetési kötelezettség esedékessége időpontja a vizsgált eredeti időszakhoz kötődik, az utólagos vizsgálat során hozott határozat jogereje nem befolyásolja.

[39] A nyilvános cégadatok alapján megállapítható, hogy a tagváltás bejegyzésének kelte 2021. január 20. napja, ennek oka, hogy a változásbejegyzési kérelem benyújtására – jóval az átruházás időpontját követő 30 napos határidőn túl – csak 2021. január 17. napján került sor. Ez a tény a fenti körülmények ismeretében szintén nem feltételezi alperes jóhiszemű magatartását, sőt alátámasztja azt a felperesi tényállítást, hogy az üzletrész

értékesítésére az adóellenőrzési eljárásról való tudomásszerzés következtében került sor. Az alperes az ellenőrzéssel összefüggő 2020. november 25-i nyilatkozatában ugyanis nem jelezte az adóhatóság felé azt, hogy már nem tagja, ügyvezetője a társaságnak, csupán határidőt kért „a jogkövetési vizsgálat teljesítésére.”

[40] A közhiteles cégnyilvántartásból az is megállapítható, hogy alperes első ízben az adós társaság üzletrészét ruházta át vevő neve-re, majd azt követően további cége, a cég1 üzletrészét is neki adta át 2021.szeptember 18. napján, miután az alperes eltiltás hatálya alá került. A nevezett által átvett cégek fantomizálódtak, 1-2 éven belül felszámolást, vagy kényszertörlést követően megszűntek.

[41] A vevővel szembeni negatív információ hiánya a közhiteles nyilvántartásokban önmagában nem támasztja alá alperes jóhiszeműségét, kiváltképpen, hogy az eset összes körülményei alapján megállapítható, hogy mind az átruházás időpontja, körülményei (ellenőrzés ténye, ismerete, átruházási szerződés visszadátumozása), mind a vevő személye (elfogadása, kiválasztása) alapján a hitelezői érdekek figyelembevétele helyett, a tagi felelősség alóli mentesülés volt az alperes célja.

[42] Alperes sem az adós átruházáskori fizetőképességét, sem átruházáskori jóhiszeműségét nem igazolta.

[43] Az alperes sem ellenkérelmében, sem a perfelvételi tárgyaláson nem adott elő olyan tényeket, nem terjesztett elő bizonyítékokat, melyek a kimentési bizonyítás körében értékelhetők lettek volna.

[44] Az alperes válasziratában a fellebbezésében foglaltakat fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a felperes ellenkérelmében nem reagált a fellebbezés lényegi előadásaira. Továbbra sem adott magyarázatot arra a felperes, hogy az érintett cég hogyan lehetett az üzletrész átruházásakor legalább fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, ha az üzletrész értékesítésekor még meg sem kezdődött az érintett kötelezettséget előíró ellenőrzés, arra csak hónapokkal később került sor. Nem adott magyarázatot arra sem, hogy a peres eljárásban becsatolt, kizárólag 2024. évi aláírást tartalmazó adóhatósági iratok miként bizonyíthatták az elméletileg 2021. évben lefolytatott ellenőrzéssel keletkezett követelés keletkezésének körülményeit.

[45] A felperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakat fenntartotta. Kiemelte, hogy a periratokhoz becsatolt iratokon a bírósági beadvány keltének és felperesi jóváhagyásának (elektronikus aláírásának) dátuma látható, ami 2024.03.26. napja. Az adóellenőrzés dokumentumai hitelesek, az adóellenőrzés során feltárt adóhiányt megállapító határozat és annak hitelessége jelen pernek nem képezi tárgyát. Azonban az abban foglaltak közokiratként alkalmasak annak igazolására, hogy az adósnak a bevallások eredeti esedékességének időpontja szerint mekkora összegű lejárt esedékességű tartozása volt.

[46] A fellebbezés megalapozatlan.

[47] Az ítéltábla előrebozsátja: a felperes által a másodfokú tárgyaláson csatolt okirati bizonyítékokat figyelmen kívül hagyta, mert azokat a felperes a polgári

perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 373. § (1) bekezdésébe ütközően terjesztette elő [Pp. 220. §]. Azokat a felperesnek módja lett volna csatolni az elsőfokú eljárás során.

[48] Az alperes fellebbezési kérelme kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányult.

[49] A Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)–(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)–d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A Pp. 371. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a fél – az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül – a 379–381. §-ban foglaltakra hivatkozva kérheti. Ebben az esetben a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre – a Pp. 369. § (1) bekezdése alapján – csak az elsőfokú bíróság eljárásának szabályszerűségére terjed ki. Ezzel összhangban rendelkezik úgy a Pp. 382. §-a: ha a fél az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül kizárólag az ítélet hatályon kívül helyezését kérte és fellebbezése megalapozatlan, a másodfokú bíróság ítéletével – az ügy érdemét nem érintve – az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

[50] A fentiek alapján az ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a fellebbezésben állított eljárási szabálysértések alapot adnak-e az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére. A másodfokú felülbírálat fellebbezési kérelem által megszabott keretéből az is következik, hogy az ügy érdemére vonatkozó fellebbezési előadás – mivel a fellebbező nem kérte a támadott ítélet megváltoztatását – nem képezte a másodfokú felülbírálat tárgyát.

[51] Az alperes fellebbezésében (pontos jogszabályi hivatkozás nélkül) az alábbi eljárási szabálysértésekre hivatkozott.

[52] Fellebbezése III. részében, a perbeli adófizetési kötelezettség esedékességének megállapítása körében – tartalmilag – azt állította, hogy az elsőfokú bíróság a becsatolt adószámlára mint bizonyítékra is figyelemmel okszerűtlen következtetéssel állapította meg az adós adófizetési kötelezettsége esedékesség időpontját, s ennek következtében azt is, hogy az adós vezetői tisztségének ideje alatt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt [Pp. 279. § (1) bekezdés].

[53] Az ítéltábla álláspontja szerint a felperes adóhatóság által a saját rendszeréből beküldött okirati bizonyítékok bizonyító erejét nem rontja le az a tény, hogy a beadványa benyújtásakor a felperes a mellékletekként csatolt, elektronikus formában létrejött okiratokat (tévesen) a benyújtáskori időbélyegzővel látta el, s emiatt az eredeti időbélyegző nem volt megállapítható [Pp. 373. § (1), (4) bekezdés].

[54] A Pp. 323. § (1) bekezdése értelmében a közokirat olyan papír alapú vagy elektronikus okirat, amelyet bíróság, közjegyző vagy más hatóság, illetve közigazgatási szerv ügykörén belül, a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő módon állított ki. A (3) bekezdés értelmében a közokirat teljes bizonyító erővel bizonyítja

- a) hogy a kiállító a benne foglalt intézkedést megtette vagy határozatot a benne foglalt tartalommal meghozta,
- b) a közokirattal tanúsított adatok és tények valóságát,
- c) a közokiratban foglalt nyilatkozat megtételét, annak idejét és módját.

[55] Nem merült fel kétség abban a tekintetben, hogy a felperes adóhatóság a korábban, elektronikus okiratként már létrejött jegyzőkönyvet, adószámla-kivonatot csatolta a perben (az alperes érdemi védekezését a felperes által ugyanilyen módon csatolt adószámla-kivonatra építette). Az adott perben nem annak volt jelentősége, hogy a szóban forgó okiratokat eredetileg mikori időbélyegzővel látta el a felperes, hanem annak, hogy milyen tartalmi megállapításokat tartalmaznak. Márpedig azokból – különösen a jegyzőkönyvből – megállapítható volt, hogy az alperes tagsági jogviszonya alatt az adósnak adófizetési kötelezettsége keletkezett, amelyet nem vallott be. A jegyzőkönyv (és az annak megállapításai alapján meghozott ügyszám2 számú határozat is) tartalmazza az adózó által kibocsátott számlák teljesítési dátum szerinti havi összesített adatait 2020. március-december bevallási időszakra vonatkozóan havi bontásban, amelynek alapján az alperes tagsági viszonyának fennállása alatt, 2020. március-október hónapokban esedékessé vált 22.926.000 forint általános forgalmi adó összege közokirattal tanúsított. Ennek alapján tehát az elsőfokú bíróság nem vétett eljárási szabálysértést, amikor ezeket a bizonyítékokat figyelembe vette a tényállás megállapításánál.

[56] Az ítéltábla az alperes által felhozott érveket alaptalannak találta. A BH2013. 12. számon közzétett eseti döntés adott perben is figyelembe veendő elvi megállapítása, hogy „[a] felperes követelése az adófizetési kötelezettség törvényben meghatározott időpontja elmulasztásával az igény állapotába került, hiszen ezt követően már fennállt a lehetősége annak a speciális jogviszonyból eredően nem bírósági, hanem adóhatósági eljárás keretében történő érvényesítésére. [Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 37. § (1) bekezdés.] Az alperes hivatkozásának megfelelően az Art. 165. §-ának (1) bekezdése alapján a késedelmi pótlék is az adótartozás esedékességének napjától válik érvényesíthetővé.”

[57] Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa tv.) 55. § (1) bekezdése alapján az adófizetési kötelezettséget annak a ténynek a bekövetkezése keletkezteti, amellyel az adóztatandó ügylet tényállásszerűen megvalósul. Az Áfa.tv. – perbeli időszakban hatályos szövegének – 184. § (1) bekezdése alapján az adót önadózással megállapító adófizetésre kötelezett a megállapított adóról az Art. szerint bevallást tesz az állami adó- és vámhatóságnak. A 185. § (1) bekezdése szerint: abban az esetben, ha a 184. § szerint bevallott adó megfizetési kötelezettséget eredményez, az adófizetésre kötelezett az adót legkésőbb az Art.-ban meghatározott esedékességig fizeti meg az állami adóhatóságnak.

[58] Az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (Art.) III. mellékletének 2.1.1. pontja alapján az általános forgalmi adó fizetésére kötelezett adóalany az általános forgalmi adó nettó, elszámolandó összegét, ha havonta tesz adóbevallást, a tárgyhót követő hó huszadik napjáig fizeti meg (...).

[59] A bevallani, bejelenteni elmulasztott és az adóhatóság által utólag megállapított adót (adókülönbözetet) az adóhatóság utólag, határozatban állapítja meg az adóellenőrzés során [Art. 7. § 4. pont 144. § (1) bekezdés, az adóigazgatási eljárás részletszabályairól szóló, 465/2017. (XII. 28.) Korm. rendelet 83. §].

[60] Mindebből következik, hogy a bevallani elmulasztott általános forgalmi adó esedékessé vált a törvényben meghatározott adófizetési kötelezettség keletkezésével, s azt a törvényben meghatározott időpontig (a tárgyhót követő hó huszadik napjáig) meg kell fizetni. Az adókövetelés a fizetési határidő elmulasztásával kerül az igény állapotába. Az esedékesség tényén az sem változtat, ha azt az adózó elmulasztotta bevallani és megfizetni, s az adókülönbözet megállapítására utólag került sor.

[61] Az adó megfizetésére vonatkozó kötelezettség esedékességének szempontjából – a fentiek alapján, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzettel való összefüggésben – nincs jelentősége annak, hogy az utólag feltárt adóhiányt az adóhatóság az adós adószámláján csak utóbb, az adóhiány feltárását követően – eljárása eredményeképpen – tüntethette fel, tarthatta nyilván. Magától értetődik, hogy a bevallani elmulasztott adó csak akkor szerepeltethető az adószámlán, ha az adókülönbözetet az adóhatóság végleges határozattal megállapította.

[62] Ezt támasztja alá a Kúria BH 2015.343. számú eseti döntése is.

[63] Mindebből az következik, hogy az elsőfokú bíróság mind az adóst terhelő adófizetési kötelezettség esedékességét, mind az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének kezdetét helyesen állapította meg, okszerűen értékelve a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróság a 2020. október 31. napjáig esedékessé vált adókülönbözetet számítási hiba folytán állapította meg 26.636.000 forintban, figyelemmel arra, hogy a 2020. október 1. – 2020. október 31. közötti bevallási időszakra 13.740 forint adóalap után az adózó terhére fennálló 3.710 ezer forint adókülönbözetet is beleszámította az adóhiányba, azonban ez az összeg 2020. november 20. napján vált esedékessé az Art. III. melléklet 2.1.1. pontjában foglaltakra figyelemmel. Erre tekintettel 2020. október 20. napjáig 22.926.000 forint általános forgalmi adó vált esedékessé, amelyet az adósnak meg kellett volna fizetnie

[64] Az alperes nem tett olyan konkrét jogszabályi hivatkozást (jogállítást), amely felvetette volna uniós jogszabály értelmezésének kérdését.

[65] Az ítéltábla – a fellebbezés VI. pontjában írtakra is tekintettel - úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes nem bizonyította jóhiszeműségét, miután a reklámügynöki tevékenységet folytató adósban fennálló üzletrészét egy konyhai kisegítőként dolgozó (Magyarországon bejelentett állandó lakóhellyel nem rendelkező) külföldi állampolgárnak értékesítette, akinek vezetői tisztsége rövid idő alatt az adós felszámolásához vezetett. Önmagában az a körülmény, hogy a vevő az üzletrész adásvételi szerződés megkötésekor nem áll eltiltás alatt, nem teszi az eladót jóhiszeművé.

[66] Fellebbezése IV. részében arra is hivatkozott az alperes, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel a tényállást, mert, noha köteles lett volna állást foglalni a felperes adóhatóság eljárásáról és határozatáról, ezt elmulasztotta.

[67] Ezzel az érveléssel az ítéltábla nem értett egyet. Az adóhatóság eljárásának és határozatának felülvizsgálatára a polgári perben – hatáskör hiányában – nincs lehetőség [2017. évi CLI. törvény (Közig. Pp) 130. §]. Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt közokirati bizonyítékokat okszerűen értékelte a tényállás megállapításánál.

[68] Alaptalanul állította az alperes, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényekkel szemben, az üzletrész átruházásakor a felperessel szemben tartozása nem állott fenn, fizetéseképtelenség nem fenyegette. A megállapított adóhiány ennek ellenkezőjét – és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságát – igazolta. Az a tény, hogy a felperes csak 2021-ben indított végrehajtást az adós ellen, nem cáfolja az esedékes adóhiány fennállását. A fentebb ismertetett jogszabályokra figyelemmel, az adóhiány (a bevallani elmulasztott adó) esedékessége nem az adókülönbözetet összegszerűen megállapító határozat végrehajthatóságához igazodik.

[69] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül helyesen állapította meg a tényállást, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezés megalapozatlan.

[70] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét Pp. 382. §-a alapján – az ügy érdemét nem érintve - helybenhagyta.

[71] Az alperes pervesztes lett, ezért a másodfokú eljárásban felszámított perköltsége a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján az ő terhén marad.

[72] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült költségek megfizetésére az alperes köteles. A felperes a másodfokú eljárással felmerült költségigényét 660.500 forint összegben számította fel. Az ítéltábla a felperes képviselőjével járó kamarai jogtanácsosi tevékenységért a másodfokú eljárásra megállapított munkadíj mértékét a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (4) bekezdésére is figyelemmel, a 3. § (1) bekezdés b) pontja alapján határozta meg.

[73] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni az államnak az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének v) pontja alapján feljegyzett 2.500.000

forint fellebbezési illetéket a 2023. január 1. napján hatályba lépett, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által megelőlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet módosításáról szóló 26/2022. (XII. 6.) IM rendeletben meghatározott módon [Itv. 78. § (4) bekezdés, 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés].

[74] Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájának száma: bankszámlaszám3. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Budapest, 2025. július 9.

Dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

Dr. Balázs Ildikó s.k.
s.k.

előadó bíró

Dr. Pesti Zsuzsanna

bíró

A kiadmány hitelül:
(Szénási Rita)